

Kiyoshi

**DE UITWISSELINGS
STUDENT**

Mark Verwiel

Auteur **Mark Verwiel**
Illustraties James Pascual
Tekstcorrectie Belinda van Roeden
Speciale dank Boudewijn Verleg – Kotatsu Media & Educatie

ISBN: 9789082930962

Eerste druk
© Mark Verwiel | 2025

Uitgegeven in eigen beheer onder de vlag van rainbow records

Ook verkrijgbaar als E-Book.
boeken.markverwiel.nl

De personages, locaties en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen; elke gelijkenis met bestaande plaatsen, met gebeurtenissen, met levende en/of dode personen, berust louter op toeval.

Aan Monique, Pierre, Shirley en Judith; bedankt voor alle steun en hulp voor alles, ook als het niets met dit boek te maken heeft. ♥

Speciale dank aan Boudewijn Verleg voor alle hulp rondom de Japanse taal en cultuur ♡

Special thanks to James Pascual for drawing a new set of amazing illustrations. ♡

HOOFDSTUK 1

ichi

Geachte heer Nakayama,

In deze mail willen wij u melden dat u bent toegelaten tot het uitwisselingsprogramma van San Meriworth State University. Wij verheugen ons op uw komst.

De startdatum van uw minor staat vast op 3 april. U dient voor 3 juli de minimale hoeveelheid studiepunten voor deze periode te behalen.

U bent zelf verantwoordelijk voor uw aankomst in San Meriworth en voor het leggen van contact met uw toekomstige kamergenoot Joshu- Terwijl ik, al wachtend op mijn koffer, de mail die mijn leven letterlijk op zijn kop zette nog een keer doorlees, word ik onderbroken doordat de kofferband begint te rollen. Ik vergrendel mijn telefoon en stop deze in de broekzak van mijn donkerrode jeans.

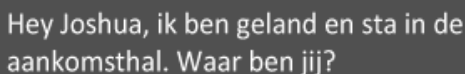
Een voor een verschijnen koffers op de lange zwarte band. Om mij heen lopen steeds meer mensen weg, richting hun eigen koffers. Ik spot het gezin dat recht achter mij zat met een huilende peuter, ze lopen richting hun koffer. Dan zie ik eindelijk mijn witte koffer, met een grote rode stip in het midden gedrukt, verschijnen. Ik loop naar mijn koffer toe en til hem van de band af.

*Mijn fragiele lichaam laat nog even merken dat de koffer zwaar is voor ik hem neerzet. Ik trek het handvat uit en loop een paar stappen weg van de kofferband. Ik zoek om mij heen naar de bordjes die mij naar de aankomsthal moeten leiden. In de verte spot ik een bord dat zegt "Uitgang richting aankomsthal". Ik loop weg in die richting. Om mij heen is de sfeer voor een vliegveld best rustig. Ik had het drukker verwacht. *Misschien omdat je nog nooit hebt gevlogen?* Waarschijnlijk wel.*

Ik sla rechtsaf een halletje in en loop richting twee grote matglazen schuifdeuren. "Welkom op Bloomston Airport" staat er op het glas gedrukt.

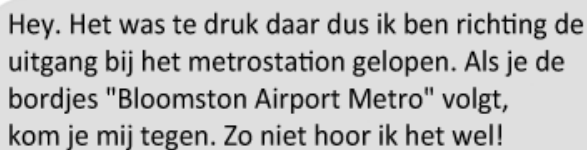
De deuren schuiven open en ik word verwelkomd in een grote, lichte hal, met horecazaakjes en vooral veel mensen. Ik zie tientallen mensen om mij heen. *Hoe ga ik Joshua hier tussen vinden?* Diep in mijn gedachtes probeer ik mij zijn gezicht te herinneren, terwijl ik een veilig plekje zoek waar ik niemand in de weg kan staan. Ik parkeer mijzelf en mijn koffer dicht bij een pilaar en pak mijn telefoon uit mijn broekzak.

Ik open Instagram en ga naar mijn berichten. Ik klik @FutureNASAengineer aan en begin met typen.

Hey Joshua, ik ben geland en sta in de aankomsthal. Waar ben jij?

Ik kijk op van mijn scherm en kijk om mij heen in de hoop het gezicht van Joshua in de menigte te spotten. Maar ik zie hem niet. Dan kijk ik terug naar mijn telefoon en zie dat Joshua aan het typen is.

Hey. Het was te druk daar dus ik ben richting de uitgang bij het metrostation gelopen. Als je de bordjes "Bloomston Airport Metro" volgt, kom je mij tegen. Zo niet hoor ik het wel!

Ik zucht. *Je eerste challenge hier in Amerika. Vind Joshua.* Ik kijk naar het plafond en ben opgelucht als ik inderdaad een bordje zie met de tekst die Joshua noemde. Ik vergrendel mijn telefoon weer en stop hem weg.

Ik meng mij, met mijn koffer en rugzak, weer in de menigte van Bloomston Airport, richting de metro. De geur van eten uit de horecazaakjes zorgt ervoor dat mijn maag begint te rammelen. Ik had al honger na de vlucht, maar nu nog meer. De horeca verdwijnt en de kleine toeristische boetiekjes verraden dat ik echt richting de uitgang van het vliegveld loop.

Dan spot ik links in de verte een iets langere, donkere jongen met een flinke bos krullen.

Gekleed in een opvallende donkerblauwe jas met paarse en gele driehoekjes en vierkantjes, alsof de jas rechtstreeks uit de jaren tachtig aan is komen waaien.

Ik herken zijn gezicht, het is Joshua.

De eerste challenge is compleet. Krijg ik hier ook punten voor of werkt dat zo niet?

We maken oogcontact en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Achter zijn bril met een dun, rechthoekig gouden montuur, glinsteren zijn ogen in het felle ledlicht het plafond. 'Hey!' zegt hij op afstand. 'Hey!' roep ik terug als ik dichterbij kom. 'Of moet ik zeggen, *konnichiwa*.' (hallo) Ik glimlach om zijn poging Japans te spreken. Ik vergeef zijn uitspraak. 'Ossu.' (hey) 'Ik heb geen idee wat je net zei, maar welkom,' zegt hij.

Hij spreidt zijn armen. Even twijfel ik of ik in moet gaan op zijn begroeting met een knuffel. *Je bent in Amerika, dat gaat anders hier. Je hebt er over gelezen. Accepteer het.* Ik loop in zijn armen en geef hem een korte knuffel terug, wat heel gek aanvoelt. 'Heb je een beetje een fijne reis gehad?' vraagt Joshua, wiens stem een stuk zwaarder is dan ik had verwacht. 'Afgezien van het huilende kind in de rij achter mij, wel goed,' zeg ik.

'Zullen we richting de metro lopen?' 'Is goed,' zeg ik tegen hem. Ik volg hem. We lopen steeds verder weg van de drukte van het vliegveld en staan niet veel later op een roltrap die ons een paar verdiepingen lager brengt. Ik zet mijn koffer voor mij neer en we dalen af. 'Voor we straks instappen heb ik nog wat voor je,' zegt hij.

Hij grabbelt wat in de binnenzak van zijn jas en haalt er dan een gele plastic kaart uit. 'Dit is je metropas. Je kunt als student kosteloos reizen in het hele openbaar vervoer in en rond de steden waar de campus staat en deze is voor jou,' zegt hij als hij mij het pasje geeft.

De roltrap komt tot een einde en ik time mijn afstap om niet onhandig te struikelen. 'Wauw,' zeg ik als ik rond kijk. Ik volg Joshua naar het perron, terwijl ik rond kijk naar de vele lijnletters en perrons. 'Ja, je kunt wel zeggen dat ze de metro goed hebben aangelegd hier,' zegt Joshua glimlachend. 'Net als bij mij thuis in Tokio,' zeg ik. 'Ja? Bij mij thuis ook,' zegt hij snel. Hij kijkt mij aan in afwachting van mijn reactie.

'Je bent hier niet opgegroeid?' vraag ik hem terwijl we een perron op lopen. 'Voordat ik antwoord geef,' zegt hij terwijl hij bij een gele paal stopt. 'Hier moet je in- en uitchecken. Doe je dat niet, krijg je een boete,' zegt hij. Hij haalt zijn portemonnee langs het paaltje en een piep uit het apparaat volgt. Ik volg zijn actie met mijn nieuwe gele kaart en stop het pasje in mijn jaszak.

We lopen naar de metro, die al op het perron staat te wachten. Met ons lopen nog wat mensen richting de metro. "Lijn S - Bloomston Airport <> San Francisco via San Meriworth" scrolt er door de displays op de zijkant van de grijs met rood gekleurde metro. Ik volg Joshua de metro in en hij zoekt een plekje waar we naast elkaar kunnen zitten. Gelukkig kiest hij een plek tegenover een aantal vrije zitplaatsen, zodat ik mijn koffer een plekje kan geven.

Hij gebaart dat ik aan de raamkant mag zitten, waarna hij op de plek naast mij gaat zitten. *De introvert in mij is hier heel blij mee.* Ik doe mijn rugzak af en zet deze tussen mijn koffer en mijn stoel voor ik ga zitten. 'Ik ben hier niet opgegroeid,' zegt Joshua, om ons gesprek voort te zetten. Ik kijk hem vragend aan. 'Ik ben een paar jaar terug naar San Meriworth verhuisd omdat ik ooit bij NASA wil gaan werken en de universiteit hier beter is dan in Londen,' gaat hij verder. 'Je komt uit Londen?' 'Helemaal correct,' zegt hij met een glimlach.

'Maar je klinkt niet Brits?' vraag ik hem verbaasd.

'Klopt, ik heb de afgelopen drie jaar geleerd om het te onderdrukken, maar als ik thuis bij familie ben kan je het vast niet meer volgen,' zegt hij breed lachend. Ik glimlach terug. De deuren van het metrostel sluiten en de metro begint direct te rijden.

'U bevindt zich in metrolijn S. Dit is een shuttlelijn tussen Bloomston Airport en San Francisco, via San Meriworth.

Het volgende station is San Meriworth Noord,' schalt een stem uit de speakers. 'Ik ben erg benieuwd hoe je het gaat beleven de komende maanden op onze universiteit,' zegt Joshua. 'Ik ook, ik denk dat het heel anders zal zijn als de universiteit in Tokio.' 'Dat denk ik ook wel,' zegt Joshua.

De metro stopt en er stappen mensen in en uit. Gelukkig vraagt niemand om de plekken tegenover ons in te nemen. De deuren sluiten en de metro komt weer in beweging. Ik zie Joshua vanuit mijn ooghoek zijn schoenen op de rand van de stoel tegenover hem zetten. *Dat moet hij in Japan niet proberen.* Met moeite kan ik een verbaasde blik inhouden. *Andere cultuur, andere gewoontes, Kiyoshi. Probeer er voor open te staan,* vertelt een stem in mijn hoofd.

'U bevindt zich in metrolijn S. Het volgende station is San Meriworth Campus,' spreekt de stem uit de speaker. 'Vind je het spannend?' vraagt Joshua, om de stilte te onderbreken. 'Ja best wel,' geef ik eerlijk toe. 'Andere cultuur, andere gewoontes, alles achterlaten voor een paar maanden. Het is vreemd,' zeg ik. *Volledig uit je eigen comfortzone.* 'Kom, we moeten er hier uit,' zegt Joshua. Ik had het wel verwacht, gezien de naam van het volgende station. *Toch stond je niet zelf op.* Nee, ik heb geen flauw idee waar we heen moeten. *Vertrouw Joshua daar in.* Ik kan niet anders.

Ik sta op, net als Joshua. Als de metro begint te remmen, stopt hij even voor hij het gangpad in loopt. Ik klap ondertussen de hendel van mijn koffer uit en sla mijn zwarte rugzak om mijn schouders. Ik zie de deuren van de metro opengaan en Joshua begint te lopen. Ik loop achter hem aan, het metrostel uit. Voor ik rond kan kijken op het perron en de omgeving in mij op kan nemen, loopt Joshua al verder.

Ik loop achter hem aan, terwijl de metro naast mij verder raast naar het volgende station. Samen met nog wat andere mensen lopen we richting een roltrap waar een groot verlicht bord met "Exit" boven hangt. Joshua loopt langs een van de vier gele paaltjes en haalt zijn portemonnee er langs. *Oh ja, metrokaart.* Ik stop even om in de binnenzak van mijn jas te grabbelen. Gelukkig vind ik het pasje snel en haal ik hem langs de paal, met een harde piep tot gevolg. Ik hoor wat gemopper om mij heen, ik sta in de weg. Snel stop ik metropas terug waar ik hem vandaan had en kijk weer op, maar Joshua is niet te zien.

Ik kijk naar boven en zie nog net zijn beige jeans de roltrap op gaan. Ik loop gehaast de laatste meters naar de roltrap en zet mijn koffer weer voor mij neer. *In plaats van dat hij nou even wacht* mopper ik in gedachten.

De roltrap brengt mij naar boven. Even heb ik een moment om om mij heen te kijken, maar juist nu is er niet veel te zien. Witte tegels vooral, naast mij aan de muren en zelfs boven mij op het plafond, dat in dezelfde steilheid naar beneden gaat als de roltrap.

De roltrap komt tot een einde en ik stap met mijn koffer af. Ik loop een paar meter en zie dat Joshua gelukkig op mij staat te wachten. Hoewel mijn gedachten naar mij schreeuwen dat ik de omgeving in mij op moet nemen, dat ik rond moet kijken en dat ik van het moment moet genieten, krijg ik daar geen kans voor. Joshua ziet mij aankomen en begint alweer te lopen. *Dat in je opnemen komt later dan maar.*

Ik haal Joshua een beetje in en kijk heel even snel om mij heen. We zijn in een vrij kleine, saaie, wit betegelde hal. Strak verlicht met tl-verlichting. *Moderne, goedkope architectuur. Het enige doel van de ruimte is mensen door te laten naar beneden toe, en dat is precies waarvoor het gemaakt is. Niet meer, niet minder.* Een aluminium gekleurde schuifdeur gaat voor onze neus piepend en krakend open en voor mij zie ik een beeld wat ik vooral op foto's van de campus heb gezien. 'Wow,' zeg ik zacht. Joshua glimlacht hoorbaar. 'Welkom op San Meriworth State University,' zegt Joshua.

Voor mijn neus ligt een enorm terrein. Een klein stadspark kan je het wel noemen. Met links van mij een rij kleine winkels.

Rechts staat een groot, grijs, modern gebouw met in grote schreeuwerige letters de naam van de universiteit erop. In de verte, recht tegenover mij, staat een ouder gebouw met een grote bordestrap ervoor. En in het midden ligt een park, met grasveldjes, brede bestrating van betonplaten, houten bankjes en donkergroene lantaarnpalen.

'Okay,' zeg ik, als ik even een moment heb genomen om de omgeving in mij op te nemen. 'Waar zijn de woningen?' vraag ik aan Joshua. Als ik naar hem kijk, zie ik dat hij naar mij kijkt. 'Geinig om te zien hoe je zo onder de indruk raakt van iets dat voor mij heel gewoon is geworden,' zegt hij grinnikend. Aan zijn ogen zie ik dat hij het niet gemeen bedoelt. 'De woningen zijn verdeeld over drie flats en liggen achter ons, achter het metrostation. Wij zitten in flat A, volg mij maar,' zegt hij. Ik en mijn koffer volgen Joshua. De jongen loopt om het betonnen gebouwtje van het metrostation heen en er verschijnen drie flatgebouwen in mijn zicht. Ze staan halverwege een heuvel op enkele meters van ons vandaan. 'De blauwe is flat C, de groene is flat B en wij zitten in de gele, flat A,' legt Joshua uit. 'Zit er verschil tussen de gebouwen?' vraag ik hem. 'C is nieuwbouw, daar zijn de grotere kamers met drie of vier huisgenoten, de andere blokken zijn wat ouder en kleiner,' zegt hij.

Ik volg Joshua richting het gele flatgebouw. Hoe dichterbij we komen, hoe meer ik de gebouwen in mij op neem. Flat A en B zijn beide 12 verdiepingen hoog, flat C is wat lager maar veel breder. De twee oudere flats zijn in de vorm van een plus gebouwd. 'Niet iedereen heeft een plekje op de campus zelf, in een wijkje verderop huren ze nog een appartementencomplex af waar studenten wonen, anderen wonen ergens anders in de stad of zelfs een andere stad,' vertelt Joshua.

We komen aan bij de witte entreedeur van flat A. Onmisbaar, niet alleen door de kleur, maar ook door de enorme A die boven de deur is geschilderd. Hij komt wel twee verdiepingen hoog. Joshua haalt een tag langs een lezer en de deur klikt uit het slot. Joshua opent de deur en houdt deze voor mij open, zodat ik makkelijker kan doorlopen.

Ik loop de kleine hal in. Er zitten kleine grijze tegels op de vloer en op de muren, en aan het plafond hangt weer tl-verlichting.

'Dit is de begane grond. Hier vind je een fietsenstalling en natuurlijk de lift,' zegt Joshua. Er valt hier niet veel te zien. *Maar hij probeert het wel.* Zeker. Ik loop Joshua achterna richting de lift, die met open deuren op ons staat te wachten.

De lift is smal. Ik pas er met mijn koffer net in, en dan moet Joshua er nog bij. Zachtjes beweegt het oude ding als ook Joshua instapt. Hij drukt op de knop met *10* erop. 'Zoals je verwacht, zitten we op de tiende verdieping,' zegt Joshua. 'Oh?' zeg ik sarcastisch.

Hoe zal hij reageren op je opmerking? Zou hij doorhebben dat het sarcastisch is, of moet je straks ongemakkelijk de grap uit gaan leggen. Even slaat mijn hoofd op tilt. Normaal ben ik nooit zo direct naar iemand die ik nog maar net ken. *Maar dat zou je achterlaten in Japan.* Dat is waar.

De lift begint te bewegen als de deuren zijn gesloten. Joshua kijkt mij glimlachend aan en schudt zijn hoofd. 'Als dit jouw humor is, komt het tussen ons wel goed,' zegt hij. *Bonuspunten Kiyoshi.* Niet veel later komt de lift tot stilstand. Een korte ping is hoorbaar en de liftdeuren openen voor ons. Joshua stapt als eerste uit en ik volg hem.

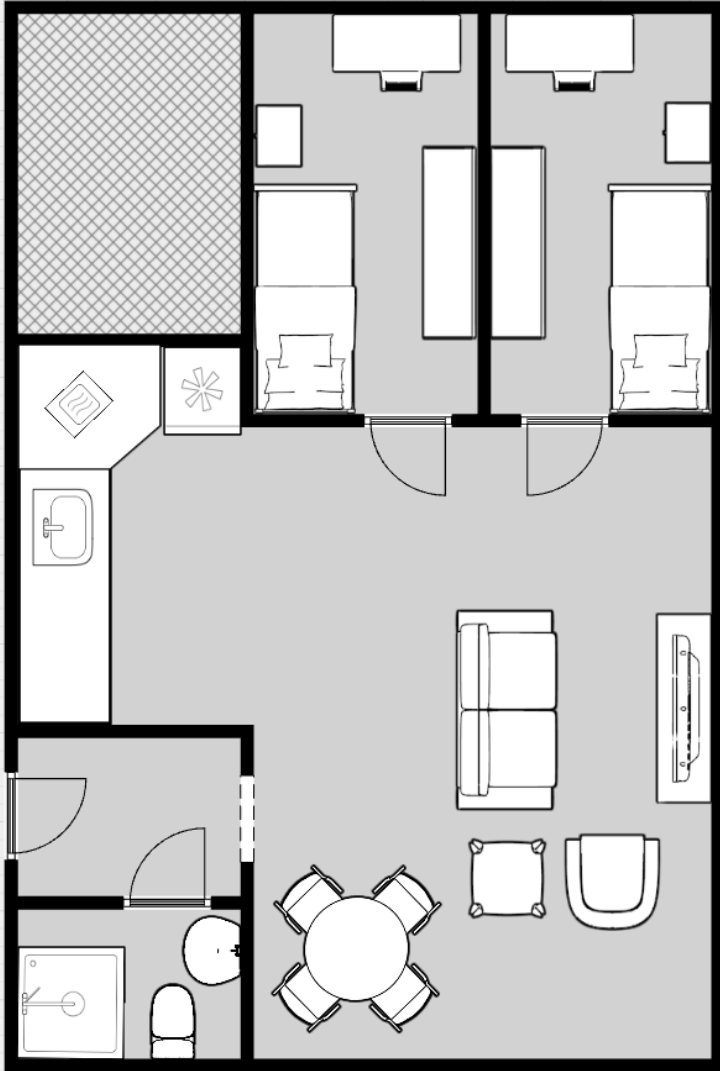
Zoals ik buiten al had verwacht, zijn de appartementen in de vleugels van het plusvormige gebouw. In het midden ligt een slecht verlichte hal. Joshua loopt naar een van de drie gele toegangsdeuren. *De sloten op de deuren zien er dan wél moderner uit.* Joshua haalt een tag langs het slot bij de deur van ons appartement. Hij opent de deur en stapt naar binnen. Ik loop achter hem aan en sluit de deur achter mij.

'Welkom in appartement A-10-3,' zegt hij. De voordeur komt uit in een klein halletje met een kapstok en een deur naar een andere kamer. Door de houten boog kom ik uit in een woonkeuken. 'Het is niet veel, maar dit is wat ze hier leefbaar vinden voor twee personen,' zegt Joshua. De ruimte, met een donkerblauw kantoor-tapijt en witte muren, is voorzien van een kleine witte keuken, links naast de hal. En verder staan er aan de rechterkant een simpele tweezitsbank, een stoel en een kleine eethoek voor drie personen. Boven de eettafel zit een groot kunststof raam.

Op een houten dressoir staat een verouderde tv en tussen de tweezitsbank en de stoel staat een koffietafeltje in dezelfde stijl. 'Ik heb voor je opgeruimd, maar eigenlijk ben ik vaker in mijn slaapkamer dan hier,' zegt Joshua. Ik knik begrijpend. 'Bevalt het een beetje?' vraagt hij. Ik knik weer. 'Het is simpel ingericht, maar dat ben ik wel gewend,' zeg ik, hintend op mijn cultuur.

Rechts van de keuken zijn nog twee deuren. 'De linker is mijn kamer, verboden terrein dus, de rechter is jouw kamer,' zegt hij. Ik knik weer begripvol. *Verboden terrein, staat genoteerd.* 'Heb je nog honger?' vraagt Joshua. 'Ja,' zeg ik. Ik kijk hem aan, hij staat wat twijfelachtig bij het keukenblok. Pas dan realiseer ik mij dat ik midden in de woonkeuken om mij heen sta te kijken. *Maar zou hij begrijpen dat het allemaal nieuwe indrukken zijn?* Ik hoop het.

'Voordat je gaat settelen kunnen we wat eten halen op de campus, als je wilt?' vraagt hij. 'Er zit een kleine Denny's en een koffiebar,' zegt hij. 'Het maakt mij niet veel uit,' zeg ik. 'Kom, dan gaan we,' zegt hij. Ik doe mijn rugzak af en zet deze bij het koffietafeltje. *Je eerste Amerikaanse maaltijd. Op naar een nieuw avontuur op een nieuwe plek.*

General Floorplan Block A | 2-bedroom

HOOFDSTUK 2

ni

Tevreden sluit ik de bovenste lade van de 3-lades hoge kledingkast in mijn nieuwe slaapkamer. *De slaapkamer waar je de komende maanden mag verblijven.* Ik draai mij terug naar mijn bed, dat achter mij staat en klap mijn grote koffer met de Japanse vlag erop geprint dicht. *Waar raak ik die kwijt?*

Naast de slaapkamerdeur? *Nee, daar zal hij juist alleen maar in de weg staan.* Tussen de kledingkast en het bureau? *Nee, dat gaat niet passen.* Tussen het nachtkastje en het bureau dan? *Ja dat moet wel passen.* Ik sluit de rits van de koffer en til hem van mijn bed af. Ik parkeer de koffer tussen het eikenhouten bureau en het nachtkastje, met exact dezelfde kleur eikenhout. *De ontwerper hield denk ik van eikenhout.* Ik grinnik om mijn eigen gedachte.

Ik draai mij terug naar het bed en spot mijn zwarte rugzak. Ik loop erheen en open de tas. Ik begin met uitpakken. De draadloze JBL-speaker krijgt een plekje op mijn kledingkast, naast mijn studieboeken die Joshua al met de pakketpost had ontvangen. Mijn laptop krijgt een plekje op mijn bureau, naast de foto van mijn ouders en jongere zusje.

Even kijk ik er naar. De foto is net een paar weken oud. Voor mijn vertrek nam onze vader ons mee naar Universal Studios in Osaka. Op de foto poseren we voor ingang van het park. Op al onze gezichten spat het plezier ervan af. Mijn zusje gaf mij de foto in het zwarte lijstje voor ik vertrok. Ik zucht even tevreden. *Nog 3 maanden, je wilde dit zelf,* zeg ik in gedachten tegen mijzelf. *Dat wel, maar het is toch wel lastig.*

Ik focus weer op de inhoud van mijn tas. Mijn vintage Polaroidcamera is aan de beurt. Even twijfel ik, maar ik geef hem uiteindelijk toch een plekje op mijn kledingkast. Dan volgen de opladers van mijn telefoon en mijn Nintendo Switch. Deze krijgen een plekje in de buurt van mijn nachtkastje.

Als ik opsta, kijk ik even door het raam boven mijn bureau. *Niet het mooiste uitzicht helaas* bedenk ik, als ik recht tegen Flat B kijk. Ik kan er wel een stukje langs kijken naar een onbekende weg, maar ik had liever uitgekeken op de campus.

Dan geeft mijn zwarte Seiko-horloge twee korte piepjes. Ik kijk op het digitale display en zie dat het 1 uur 's middags is. *Tijd om je studentenpas op te halen.* Ik loop richting de witte deur in mijn slaapkamer als mij wat te binnen schiet. *Je hebt geen idee waar de studentenadministratie is.* Plots schiet een nerveus gevoel mijn gedachtes in. *Je moet hulp gaan vragen.*

Ik hou helemaal niet van hulp vragen. Het geeft mij altijd een kwetsbaar gevoel, alsof ik niet klaar ben voor de wereld. *Maar juist omdat je nu instroomt gaat het anders dan je gewend bent,* proberen mijn gedachtes mij gerust te stellen. Ik open de witte deur en probeer er vrede mee te hebben dat ik Joshua om hulp moet vragen.

De woonkamer is leeg, dus hij moet wel in zijn slaapkamer zijn. Ik loop naar zijn slaapkamerdeur en luister eerst even of ik wat hoor. Vaag in de verte lijkt ik stemmen te horen. *Is hij niet alleen?* Dan verzamel ik de moed. Ik klop op de deur. Mijn kloppen klinken hard in de stilte van de woonkamer. 'Kom maar,' hoor ik van de andere kant van de deur.

Ik open zijn slaapkamerdeur en de stemmen worden harder. Ik zie Joshua op zijn bed liggen met in zijn hand zijn telefoon. *Ah, hij kijkt waarschijnlijk een video.* 'Hey,' zeg ik. Hij kijkt op, glimlacht en vergrendelt zijn telefoon. 'Al helemaal uitgepakt?' vraagt hij. Ik knik instemmend, terwijl ik wat ongemakkelijk tegen de dunne deurpost leun.

Ik kijk even zijn kamer rond. Het lijkt veel meer persoonlijkheid te hebben dan die van mij, ondanks dat we dezelfde meubels hebben. Maar dat komt waarschijnlijk door de vele posters die aan zijn muren hangen van basketballers en The Beatles. *Vreemde combinatie wel.* 'Wilde je wat vragen?' vraagt Joshua, terwijl hij rechtop op zijn bed gaat zitten. 'Eh ja, ik moet mijn studentenpas ophalen, maar heb geen idee waar ik heen moet,' zeg ik. 'Wil je dat ik meeloop?' stelt hij voor. 'Dat lijkt mij wel het handigste.'

Hij zet zijn bril goed op zijn neus en staat dan op. 'Kom, ik weet precies waar je moet zijn,' zegt hij. Ik zet een stapje achteruit, terug de woonkamer in, als Joshua mij voorbijloopt richting de hal. Ik volg de jongen, gekleed in een zwarte joggingbroek en grijze hoody met de naam van de universiteit er in donkerblauwe letters op, naar de hal. 'Had je een uitnodigingsmail gehad?' vraagt hij. 'Het stond in de bevestigingsbrief van de uitwisseling,' zeg ik.

Ik krijg geen antwoord terug en besluit stil mijn schoenen aan te doen. Zonder wat te zeggen loopt Joshua, met zijn schoenen al aan, naar de wc in het halletje. Nadat ook ik mijn schoenen aan heb, kijk ik even in de spiegel.

Een 21-jarige Japanse jongen staart mij aan in de spiegel. Mijn iets grotere oren en wat bredere neus trekken de aandacht. Maar mijn donkerbruine ogen stralen onzekerheid uit. Ik zucht licht. *Je zou die onzekerheid achterlaten in Japan. Weet je nog, Kiyoshi?* Ik weet het. Maar alles is nog nieuw en onzeker. *Ben je er dan wel klaar voor?* Ik moet wel. Ik wilde dit. Weg uit mijn vertrouwde omgeving.

Ik hoor de wc doorspoelen en de deur van het slot af gaan. Snel doe ik net alsof ik mijn zwarte haar, dat ik naar een van de twee opgeschoren zijkanten draag, goed in model doe. Via de spiegel zie ik de grote afro van Joshua eerder de hoek van de deur om komen dan Joshua zelf. Ik draai mij weg van de spiegel en loop naar de kapstok. Ik pak niet alleen mijn eigen jas, maar ook de jas van Joshua en geef die aan hem. 'Dankjewel,' zegt hij met een glimlach.

Met onze jassen aan stappen we naar buiten. Joshua sluit de deur achter zich, die automatisch op slot draait. Ik loop naar de lift toe en druk op de knop.

Stil wachten we tot de lift onze verdieping heeft bereikt. Het duurt langer dan gisteren voor de lift er is. Een zwakke ping galmt door de hal en uit de lift komen twee blonde meiden van ongeveer mijn leeftijd. 'Hee,' zeggen ze bijna in koor richting Joshua. Tegen mij wordt niets gezegd, ik krijg vreemde blikken toegeworpen. 'Hee,' mompel ik terug, terwijl ik de lift in stap. Joshua zegt niets terug en stapt met mij mee de lift in, waarna hij op de knop drukt voor de begane grond.

Als de liftdeuren eenmaal gesloten zijn, laat hij een harde zucht los. 'Ik heb echt een hekel aan die meiden,' zegt hij, rollend met zijn ogen. 'Hoezo dat?' 'Ze gaven in het begin nog weleens feestjes en doen alsof ze heel populair zijn,' zucht hij. 'Ze zijn wat stiller de laatste tijd, maar het maakt niet ineens alles goed,' gaat hij verder. *Ah, is Joshua er zo een? Iemand bij wie je ver kan gaan tot een bepaald punt en dan is er geen weg meer terug?* Daar lijkt het wel op.

De lift komt tot stilstand en de deuren gaan open. Joshua loopt als eerste de lift uit en opent de portiekdeur voor mij. Al gauw word ik verwelkomd door de lenteson die door de wolken boven de campus breekt. 'Weet je toevallig wat je allemaal moet halen, behalve je pasje?' vraagt Joshua, terwijl we richting het grote plein lopen. Even denk ik na. *Stond dat in de mail?* 'Ik durf het echt niet te zeggen,' zeg ik twijfelachtig. 'Heb je wel iets van een registratiebrief bij je of zo?' vraagt hij. *O.*

Ik voel direct in de zakken van mijn jas. Ik vind wel mijn portemonnee met mijn Japanse ID-kaart en de metrokaart die ik gisteren heb gekregen, maar de brief heb ik niet uitgeprint. 'Ik denk niet dat ik die heb uitgeprint,' zucht ik, terwijl ik even stilsta. Joshua stopt ook en kijkt mij vertwijfeld aan. Dan voel ik gelukkig een rechthoekig boekje in mijn zak. 'Zouden ze wat met mijn paspoort kunnen?' vraag ik hem. 'Ik hoop het voor je, anders moeten we straks naar de bibliotheek om te printen,' zegt Joshua grinnikend. Ik haal mijn paspoort uit mijn jaszak en stop hem in de achterzak van mijn zwarte jeans.

'Ik wist trouwens niet dat die van Japan ook rood waren,' merkt Joshua op terwijl hij verder loopt. 'Klopt, dit is mijn eerste rode,' zeg ik. Hij kijkt mij vragend aan.

'Tot je twintigste mag je geen rood paspoort, alleen een blauwe, die is goedkoper maar korter geldig,' zeg ik. 'Oh, nee, dat systeem ken ik niet,' zegt hij. 'Mijn Britse paspoort is de laatste rode die ik krijg, de volgende is blauw, door de Brexit,' zegt Joshua spottend. Even hoor ik zijn Britse accent in het woord "Brexit". 'Hebben ze ook dat al omgegooid na de Brexit?' vraag ik hem. 'Het lijkt soms echt alsof ze alles wat EU-gerelateerd is de deur uit hebben geschopt. En ja, dus ook de kleur van het paspoort,' zucht hij.

Ik merk dat we het metrostation voorbij zijn. De doorgebroken zon verlicht het plein, het lijkt wel een groene oase. Joshua loopt richting het grote moderne gebouw aan onze rechterhand. 'Als je nou slim bent, zeg je dat je spullen komt ophalen, dan geven ze je vanzelf wel alles wat je nodig hebt,' zegt hij als hij mij even kort aankijkt. Zijn ogen spreken zelfvertrouwen uit. *Iets waar jij meer van nodig hebt*, spreken mijn gedachtes mij toe, terwijl ik met elke stap dichterbij nerveuzer word.

Grote glazen schuifdeuren gaan voor onze neus open en een typische geur van boeken, linoleum en luchtverfrissers komt mij tegemoet. *Het ruikt hier net als op de uni thuis*. Door de ingang komen we in een grote hal terecht met een beige vloer. Links staat een balie met gesloten rolluiken. Tegen de witgeverfde bakstenen muren staan grijze kluisjes en aan het systeemplafond hangen wegwijsborden. Twee brede deuren staan open en er lijkt een grote kantine achter te zitten.

Maar tijd om er aandacht aan te besteden, krijg ik niet. Joshua loopt een richting op die volgens het bord aan het plafond naar de administratie leidt. Langs mij heen gaan rijen met dichte donkerblauwe deuren, allemaal met een eigen nummer erop geverfd. 'Zijn dit lokalen?' vraag ik Joshua. 'Ja,' zegt hij kort. 'Als je je rooster hebt, kan ik je de logica uitleggen.' *Oh ja, een rooster heb ik ook nog niet*. We komen bij het einde van de gang uit, waar twee deuren open staan. 'Succes,' zegt Joshua als hij een gebaar maakt dat ik door moet lopen. Hijzelf blijft staan. Ik focus op de deuropening en de balie die erachter staat. Hoe dichterbij ik kom, hoe nerveuzer ik word.

Op de openstaande donkerblauwe deuren staan in wit letters die samen het woord "Administratie" vormen. De donkerblauwe balie strekt zich uit over de volle breedte van het nisje waar ik in uitkom, met een klein deurtje aan de zijkant.

Ik leun voorzichtig tegen de balie en krijg direct een paar ogen op mij gericht. 'Hoe kan ik je helpen?' vraagt de wat gezette donkere dame die van haar werkplek naar mij toe loopt. Ze lijkt niet veel ouder dan 25. 'Ik kom mijn studentenpas ophalen,' zeg ik nerveus. *Dat was niet de goede zin, Kiyoshi.*

'Ben je nieuw hier of ben je je pas kwijt?' vraagt ze terwijl ze iets invoert op de computer aan de balie. 'Ik ben nieuw hier. Ik ben een uitwisselingsstudent,' zeg ik zacht. Ze kijkt mij even aan en dan verschijnt er een glunderende glimlach op haar gezicht. 'Welkom op San Meriworth State University,' zegt ze. Haar glimlach werkt aanstekelijk en ik voel mij van binnen warm worden. 'Heb je er een beetje zin in?' vraagt ze. 'Jawel, maar ik vind het wel spannend,' durf ik eerlijk toe te geven. 'Begrijpelijk. Geloof mij, je gaat hier een leuke tijd hebben. Kom je voor een semester of een trimester?' vraagt ze. 'Ik kom voor een minor, dus dat is een trimester?' vraag ik. Ze knikt instemmend.

'Heb je de bevestigingsbrief bij je?' 'Die ben ik vergeten te printen,' zeg ik. 'Geef niet, heb je een paspoort bij je?' Ik grabbel in de achterzak van mijn broek en haal mijn paspoort eruit. Ik leg hem op de balie en al gauw verdwijnt hij in de handen van de dame aan de andere kant. Ik heb even de tijd om rond te kijken. Achter haar is een grote ruimte vol met kasten en een aantal bureaus, waarvan er nog maar een bezet is. *Waarschijnlijk de weekendbezetting.*

Dan kijk ik even naar de dame zelf. Ze draagt een donkerblauw naambordje op haar grijze vest. Shanice. In de verte ratelt een printer en Shanice loopt weg. Ze niet wat papieren bij elkaar en pakt uit een lade twee dichte enveloppen. Dan komt ze teruglopen. 'Ik heb hier voor jou de bevestiging dat je je hier hebt gemeld om te starten. Het kan zijn dat je universiteit in Japan daar om vraagt,' zegt ze als ze het eerste blad neerlegt. 'Dan hier, aan elkaar geniet, een overzicht van alle vakken waarvoor je bent ingeschreven en je rooster heb ik uitgeprint en staat achterin,' gaat ze verder. 'In deze enveloppe zit je tag voor toegang tot je appartement en een bewijs van inschrijving inclusief het huurbedrag. Dan heb ik tot slot deze enveloppe daar zit je studentenpas in, een folder met kortingsacties als student en inloggegevens voor je schoolaccount. Online vind je je rooster en kan je je uitschrijven en inschrijven voor bepaalde klassen als lestijden je niet goed uitkomen,' sluit ze af.

Ondanks dat het veel informatie is, komt het goed aan. Haar enthousiasme werkt nog steeds aanstekelijk, want ik krijg er zin in. 'Dankjewel,' zeg ik, als ik de formulieren opvouw en in één hand prop met de enveloppen. 'O ja, goodiebag,' zegt ze enthousiast. Vanuit de balie haalt ze een donkerblauwe tote-bag met het logo en de naam van de universiteit erop. 'Er zitten wat goodies in, leuk voor thuis en tijdens de studie,' zegt ze. Ik pak de tas van haar aan en doe er dan ook maar de papieren in. 'Nogmaals bedankt,' zeg ik met een glimlach. 'Graag gedaan, fijn weekend nog, Kiyoshi,' zegt ze. 'Dankjewel, jij ook.'

Ik draai mij om en sla de tas om mijn schouder. *Hoe wist ze je naam?* Uit je registratie natuurlijk, sukkel. Mentaal geef ik mijzelf een tik op mijn hoofd. Eenmaal de ruimte uit staat Joshua mij nog altijd op te wachten. Hij leunt tegen een van de witte muren op en kijkt op zijn telefoon. 'Hey,' zeg ik om zijn aandacht te krijgen. Hij kijkt op van zijn telefoon. 'Zo, zo, zelfs een goodiebag,' zegt hij spottend met een glimlach. Terwijl we terug door de hal lopen richting de uitgang, word ik toch benieuwd wat er in zit.

Ik kijk in de tas en rommel er wat in. 'Wat zit er in?' vraagt Joshua nieuwsgierig. 'Een bidon, een notitieboek, een pen, en een thermosfles,' zeg ik. Alles met het logo en de naam van de universiteit. 'Geen trui?' 'Geen trui,' zeg ik, als ik nog een keer kijk. 'Dan krijg je er thuis wel een van mij, ik heb er nog wel een die mij een maat te klein is,' zegt Joshua. Ik kijk hem glimlachend aan. 'Dankjewel.' We zijn weer aangekomen in de grote hal bij de ingang. 'Is dat de kantine?' vraag ik aan Joshua, terwijl ik richting de grote openstaande deuren knik.

'Ja, open van zeven uur 's ochtends tot zeven uur 's avonds, zelfs in het weekend. Je kunt er ontbijt, lunch en diner halen. Dat eerste en laatste is iets goedkoper met een maaltijdplan. Eerlijk gezegd is het niet heel veel goedkoper, maar het is wel goed voedsel,' zegt hij, terwijl hij stug doorloopt richting de uitgang van het gebouw. Ik loop achter hem aan. *Maar wil je kijken in de kantine?* Ja. *Waarom zeg je dan niks?* Ik negeer mijn gedachtes en loop gewoon achter Joshua aan.

De warme lentezon verwelkomt mij weer in de buitenlucht.

'Zullen we thuis je rooster checken? Dan kan ik je ook meteen wat uitleg geven,' biedt Joshua aan, als hij buiten even stilstaat. Ik kijk hem aan en knik instemmend. 'Dankjewel dat je mij zo begeleidt, het helpt,' zeg ik glimlachend. Hij glimlacht terug. 'Graag gedaan hoor,' zegt hij, alsof het vanzelfsprekend is.

Dan schiet zijn blik naar iets in de verte. 'Joshua!' hoor ik een stem roepen. 'Heey!' roept Joshua enthousiast terug. Zijn hele gezicht glundert. Ik kijk achter mij en uit de verte komt een hele lange, slanke jongen onze richting op lopen. Hij heeft blond nep-krullend haar dat overduidelijk met wax op zijn plek gehouden wordt. Zijn zongebruinde huid steekt af bij het half openstaande rood-zwart overhemd en zijn lichtblauwe jeans.

'Alles goed?' vraagt Joshua aan de jongen als ze naar elkaar toe lopen en elkaar een knuffel geven. 'Jawel, ik ben onderweg naar een tutor-klant,' zegt de jongen. 'En jij moet de nieuwe roommate van Josh zijn?' vraagt de jongen. Ik kijk hem aan en glimlach wat onzeker. 'Klopt,' zeg ik zacht. De jongen steekt zijn hand uit. *O ja, cultuur dingetje.* Ik steek ook mijn hand uit en schudt zijn grotere hand. 'Zeke Wilson.' *Jezelf voorstellen, shit hoe gaat dat hier.* In paniek besluit ik voor de Japanse aanpak te gaan. *Hajimemashite.* (Aangenaam.) Ik ben Nakayama Kiyoshi. *Yoroshiku onegaishimasu.* (Ik kijk ernaar uit om je beter te leren kennen.) Direct voel ik een onzeker gevoel opspelen als ik de vragende blik van Zeke zie, na mijn Japanse opmerking. *Misschien moet ik daar in gaan minderen.*

'Het betekent aangenaam in het Japans, gewoonte,' zeg ik nonchalant, in een poging de situatie te redden. 'Je komt uit Japan dus?' vraagt hij. *Het werkte.* 'Ja, ik studeer normaal in Tokio maar ik ben nu hier voor een minor,' zeg ik. 'En je voornaam is Nakayama?' vraagt Zeke verbaasd. *Oh. Ja.* 'Nee, ehh,' stamel ik.

'Jullie draaien de voor- en achternaam om. Mijn voornaam is Kiyoshi,' zeg ik wat ongemakkelijk. 'Ah! Wat studeer je?' 'Ik ben derdejaars Architectuur student en ik ben hier voor een minor Interieurontwerp,' zeg ik trots, ook om mijzelf over het ongemakkelijke moment heen te zetten. 'Cool, ik zit in het vierde jaar van Voedingswetenschappen,' zegt hij. Een hint van trots schijnt door de ijsblauwe ogen van Zeke recht mijn ziel in.

'En hij is een hele goede wiskunde-tutor' zegt Joshua plots. Ik kijk hem aan en zie een soort glunderende blik in zijn ogen, terwijl hij naar Zeke kijkt. 'Klopt ook, ik ben ook zijn tutor.' 'Ik ben derdejaars Civil Engineering student, maar Zeke helpt mij met sommige vakken,' legt Joshua uit. 'Daarover gesproken, ik moet door. Oh en Josh, vertel jij hem over Tyler?' vraagt Zeke aan Joshua. Hij knikt. 'Zie je later.' 'Zie je later Zeke,' zeg ik misschien iets te enthousiast, omdat ik sneller dan verwacht mensen leer kennen. Zeke loopt het gebouw in waar we net uit zijn gekomen.

'Hee kan jij je tag uit je tas halen? Dan kunnen we die zo testen in de flat,' zegt Joshua. 'Okay,' mompel ik. 'Wie is Tyler eigenlijk?' vraag ik aan hem, terwijl ik in de tas probeer de enveloppe te openen om de tag eruit te krijgen. Ik kijk Joshua even aan en zie aan zijn hele houding dat hij zich wat meer afsluit. *Is dit een gevoelig onderwerp?* 'Vind je het okay als ik dat later aan je uitleg? Misschien met Zeke erbij? Het is nogal een verhaal en ik wil je niet overrompelen met een negatief verhaal nu je hier net bent,' zegt hij met een zucht er achteraan. Ik knik begrijpend. 'Ik snap het al, gevoelig onderwerp. Het komt later wel,' zeg ik om hem gerust te stellen.

Ik heb de tag uit de enveloppe weten te halen en haal hem trots uit mijn tas. Joshua glimlacht als hij kijkt naar de knalgele tag. 'Mooi. Kom, gaan we die testen en daarna moet ik richting mijn werk,' zegt hij, terwijl we samen terug beginnen te lopen naar de flat. 'Wat doe je ook alweer voor werk?' 'Ik werk achter de bar bij een burgerrestaurant bij het strand. Ik neem je wel een keer mee om daar te eten,' biedt hij aan. Ik glimlach. *Weet je nog dat je bang was dat je geen vrienden zou maken? Dat lijkt nu toch goed te lukken.* En gelukkig maar. Dit wordt een fijn avontuur, ik voel het aan alles.